

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

— Dat gaat u niet aan... Gij zijt mijn vader, en er is soms haat voor u bij mij. O, wat hebt ge met moeder gedaan! En uit vrees voor de menschen, voor uw naam, stopte gij mijn mond, door me hier te nemen. Ge betaalde me en ik werkte voor u! Maar uw zoon... Neen, ik wil uw zoon niet zijn... hoort ge't... ik wil niet... Ik zie mijn moeder, al heb ik ze nooit gekend! Men heeft er mij genoeg van verteld. Ik weet, hoe ze in de armenkoets naar het graf werd gebracht... Ik ken haar graf en van mijn centen heb ik er een kruisje opgezet... daar in den armenhoek!

— O, ik zal u dezelfde rechten geven als mijn anderen zoon, zoo ge zwijgt!

— Ik wil uw geld niet! Mijn moeder hadt ge moeten helpen, O, reken niet op onze familieverwantschap, als ge meent, dat ik u sparen zou... Gij zijt mijn vader niet, maar alleen de rijke, die de armoede, de naievitteit de onschuld van een weeze heeft misbruikt. Moeder was een weeze. Ge trouwdet haar maar met valsch goedem...

— Wat zult ge me dan doen?

— Dat zult ge zien! Er moeten rekeningen vereffend worden.

— Wilt ge geld?

— Zwijg van uw vuil geld. Er kleven weer levens aan! Die der Vertrouwen...

Willy trad binnen... Dadelijk zag de zoon,

dat er tusschen beiden iets gaande was.

— Komt die straatlooper u beleedigen? vroeg hij aan zijn vader.

— Wat meer eerbied tegen uw broeder, spotte Joris. Uw vader erkent zoo juist, dat ik zijn zoon ben, al wist ik het.

— Wat?

— Zijn zoon en dus uw broeder!

— 't Is de waarheid, sprak de oude Krummel.

— Ha, is dat het geheim van zijn brutaliteit, vervolgde Willy. Is dat de reden, waarom gij hem al niet lang aan de deur hebt geschopt! Uw zoon.

De oude Krummel zei dan, dat hij met Joris' moeder gehuwd was maar haar verlaten had.

— Dat moesten ze van avond op de theevisietjes eens weten, hier in de stad! zei Joris.

— Maar nu zal ik u aan de deur schoppen, en ik heb maling aan heel de stad! riep de oude Krummel.

— Of anderen maling aan u zullen hebben, staat nog te-bezien!

— Wat bedoelt ge? vroeg Willy.

— Ze konden voor u eens een heel innige belangstelling gaan toonen, zoo innig dat ze u op zeer bijzondere wijze omhelzen.

— Spreek nader! Wat beteekenen die woorden! Zult ge spreken? vroeg Willy.

Eensklaps sprong hij woedend op Deroem toe. Maar deze was op zijn hoede, schoof terzijde, greep dan zijn aanrander vast, en snakte hem op den grond.

Willy vloekte van drift.

— Geen ruzie! geen vechtpartijen, zei de oude, stotterend van angst.

Willy stond op, maar scheen zich te beheerschen,

— Lees, zei zijn vader en hij schoof hem 't telegram toe.

— Vervloekt ook dat nog! En door storm! kreet de jongeling. Schip en lading naar de weerlicht. De Vertrouwen vergaan.

— De menschen tellen niet mee, merkte Joris op.

— Maak gij u weg!

— Neen, blijf hier! smeekte Krummel.

— Wat heeft hij hiermee noodig?

— Zoo kunnen we niet van elkaar gaan?

— Hij heeft er geen zaken mee!

— Ja wel...

O, wat is dat?

Men hoorde in het nevenvertrek een klagende stem...

— Dat zal al een vrouw van een der omgekomen stakkers zijn, meende Deroem.

— Nu niet... nu niet! kermde de patroon.

— Wij ontvangen niet! snauwde Willy, zeg dat aan dat huilende wijf.

— Neen, dat zeg ik niet! Zoo'n vuile boodschap. Een huilend wijf, wier man door u beiden vermoord werd, gij, schavuiten die ook nieuwe rijken wilt worden, op de ellende van anderen.

— En dat moeten we hier hooren!

— Ja... En anderen zullen het u ook zeggen!

— Doe die vrouw weg! smeekte Krummel weer. Nu niet, ik moet eerst kalm worden.

— Maar zij komt om nieuws! Zij weet mischien maar geruchten. Die onzekerheid is gruwelijk!

— Zeg gij het dan?

— Wat?

— Van het telegram! Ik weet ook niet meer!

— Ben ik de patroon?

— Wacht ! onderbrak Krummels zoon.

Hij ging in het nevenvertrek. Daar stond een schamele vrouw met een kind op den arm.

— Het is hier geen kroeg, waar ieder maar in loopt ! snauwde Willy haar toe.

— O, meneer, is het waar ! jammerde de ongelukkige. Is de Vertrouwen vergaan ? Mijn man is er op. Er is een gerucht, dat er maar twee zouden gered zijn !

— Wie vertelt u dien onzin ?

— Is het dan niet waar ? O, zeg het mij !

— Wij weten niets !

— Als het zoo is... als mijn arme man... O, zeg het dan toch maar. Ik kom er voor !

— Ik zeg u nog eens, dat wij van niets weten...

— Maar dat gerucht...

— Dat hebben we ook gehoord, maar gelooven het niet. 't Zal natuurlijk een praatje zijn. Menschen van uw soort doen niets dan babbelen.

— O, meneer... 't is toch mijn man... de vader van dit schaap. En thuis zijn er nog drie...

— Vrouw, ge maakt me razend ! Vanwaar komt het ? Weet ik dat ? Van waar komen al die zotte tijdingen ? Daar is het oorlog voor.

— Is er dan nog hoop ?

— Maar natuurlijk ! Dat praatje is een leugen !

— O, meneer... zou 't waar zijn !

— Ga naar huis ! Morgen zult ge hooren, dat ge u om niets angstig hebt gemaakt...

— O, kan het waar zijn... Mag ik straks nog eens komen hooren ? Zoo'n nacht duurt zoo lang, mijnheer !

— Hoor eens, ik heb nog wat anders te doen !

— Maar 't is mijn man, meneer !...

— Vrouw, maak me niet razend...

Hij opende de deur en zij ging heen...

— O, die wijven ! bromde de jonge man, in het ander kantoor terugkeerend...

— Hemel, wat zijt ge toch een schurk ! riep Joris. Ge hebt geen hart ! Ik had den moed niet, die vrouw de waarheid te zeggen. Maar gij bedriegt haar wetens en willens... En ik zou u broeder moeten noemen. Neen, Krummel, als vader erken ik u niet...

— Dat is ons heel aangenaam ! snauwde de zoon...

— Kinderlijk gevoel heb ik niet voor u, maar wel voor de arme vrouw, die gij ongelukkig gemaakt hebt. En als ik nu zie, hoe zoo'n vrouw hier behandeld wordt, kan ik me voorstellen wat mijn arme moeder geleden moet hebben door gemeene schurken als gij ! Bah, wat volk ! En daar knikt de heele stad voor. Dat wordt geëerd... Ik walg er van !

De klerk liep heen. Vader en zoon waren weer alleen.

— Oude, zit zoo niet te suffen ! riep de laatste heel oneerbiedig.

— O, welk een avond...

— Met jammeren helpen we ons zelf niet.

— Hij weet alles.. Ja, alles ! Wat zal er gebeuren. En hij zal niet zwijgen, noch voor geld, noch voor wat anders...

— Neen ! Maar ik zal hem voor eeuwig doen zwijgen... Wacht maar... Ja, hij weet het van onzen handel. Hij moet weg.

— Een moord...

— Ja... een moord... Maar kom, ge moet het weten... wij zijn nu aan elkaar verbonden. We zullen ofwel samen tot de nieuwe rijken behooren of samen naar de galg gaan.

— Zwijg toch ! kreunde de ovde man.

— Zullen we daardoor gered worden ? Ge-

lukkig, dat ik geen sufkop ben als gij... Ik handel... Luister. Die kerel eet boven... Hij heeft daar zijn kruik avondbier staan... Ik zal er vergif in doen.

— Vergif !

— Ja, dat snel werkt...

— O, Hemel...

— Laat er nu den hemel maar buiten ! 't Is hellewerk, ik weet het... Maar de ploert zal toch niet meer kunnen spreken...

— En 't gerecht... Een moord...

— Alle duivels, wat zijt ge laf ! Is dat nu de flinke Krummel, die wetens en willens een slecht schip uitstuurde om winstjes te maken ?

— Vergif... En de lijkschouwing dan ?

— Ik zal natuurlijk vergif nemen dat weinig sporen nalaat. En wie zal hier ernstig zoo'n dooden klerk komen schouwen ? Wie zal Krummel verdenken van misdaad...

— Men kan niet weten !

— Och, toe, doe niet zoo gek ! En wat geeft men tegenwoordig om een doode ? 't Is oorlog... Ze vallen met duizenden ? Gij zoudt ons ver brengen...

— Als ik eens op reis ging...

— Om u overal te verraden als een moordenaar ? Neen, ik houd u onder mijn hand en vertrouw u niet ver... Straks neemt die onbeschaamde indringer zijn avondmaal... 't Zal zijn laatste zijn... O, ik ben geheel kalm, als ik daaraan denk... En als hij dood is, komt Anna wel te voorschijn.

Mislukt.

Joris was op zijn hoede. Hij vertrouwde Willy niet. Hij verborg zich in hoeken en gaten en zag Willy naar de kamer van den klerk sluipen. Willy deed de deur dicht.

Joris loerde door het sleutelgat en bemerkte dat de jonge Krummel iets in de bierkan deed.

— Vergif, dacht Joris. Ik ben verwittigd.

Hij was toch ontsteld. IJlings ging hij heen. Hij zou nog niets laten blijken. 's Avonds gooide hij het bier weg. Hij bleef dien nacht op. Den volgenden morgen zat hij al vroeg op het kantoor.

Hij merkte, dat de oude Krummel verbleekte...

— Hij weet van 't plan, dacht Joris. O, wat een mensch... Dat is dan mijn vader. Hij dacht, dat ik dood zou zijn... 't Valt hem tegen.

— Goeden morgen, groette Joris. Ik ben niet wel. Gisteravond bier gedronken... en het smaakte vreemd. En akelig gedroomd. Laat mij eens nadenken ! 't Is of mijn hoofd gaat barsten... O, ja, nu zie ik het weer... Ik had een visioen... 't was of gij daar stondt.

— Ik ! vroeg Krummel.

— Ja, en gij deedt iets in het bier. Maar dat is natuurlijk maar zinsbedrog. Er moet toch iets aan dat bier geweest zijn.

De baas zat geheel verslagen op een stoel.

— Maar ik ga mij eens goed wasschen. Dat zal wel helpen en dan wat slapen. Ik ben vermoeid.

— Wil ik om den dokter gaan ?

— Och, ik zal er zelf even heengaan.

— Maar ik kan u wel een goed braakmiddel bezorgen, sprak Krummel haastig. Neem dat... Uw maag moet gezuiverd worden... Wil ik het halen ?

— Neen, ik gamaar even naar den dokter. Ik ben toch wat ongerust. Dat bier deugde niet.

(*'t Vervolgt*).